

ПРИПИС НА КОЛАЧІ ЖИТТЯ

Відомий громадський діяч з США пан Богдан Боднарук люб'язно надав редакції «Універсуму» вірша своєї матері Леонтії Боднарук, написаного 1980 року в Америці.

Доля родини добродія Б. Боднарука, яка походить зі Стрийщини, була непростою. В час Другої світової війни батьків Богдана Боднарука збрали на примусові роботи до Німеччини. По закінченні війни родина опинилась у таборі переміщених осіб – так званому таборі ДіПі (displaced persons – DPs) англійської зони окупації, де перебувала до 1948 року. Затим подалася до Бразилії.

Усіх емігрантів звозили на острів Ilha das Flores неподалік Rio de Janeiro. Під час стоденного перебування на ньому померло 60 дітей через епідемію й незвичний тропічний клімат.

В Україні мати Богдана Боднарука навчалася в Долинській гімназії з Миколою Іванівим, який опісля став монахом у монастирі оо. Василян. По війні перебрався до Прудентополя (Бразилія), де став ігуменом Василянського монастиря. При ньому була Мала Семінарія і о. Іванів запросив батька пана Івана Боднарука, батька Богдана, до викладацької праці.

Відтак подружжя Боднаруків почало навчати учнів латини та української мови. Батько пана Богдана – в семінарії оо. Василян, мама – в гімназії Сестер Службниць. Не один рік родина Боднаруків була активною в українському громадському житті у далекій Бразилії.

Через економічні обставини 1960 року були змушені переїхати до США. Але й тут родина трималася свого коріння, шанувала рідні звичаї і традиції. Це засвідчує і вірш Леонтії Боднарук.

Ось такий вигляд мала українська інтелігенція Галичини більше ста років тому, яка мало була знайома з «руським міром». Відкриті, одухотворенні обличчя людей, які поважають себе та інших. У нижньому ряду четверта зліва Степанія Коляджин – мати Леонтії Боднарук.

*До двох повнісеньких жмень думок,
Дрібно покришити серця кусок.
Дати ложку вибачливості й дві ложки ввічливості.
Відтак два грами зрозуміння й
Ясного усміху проміння.
І ще повну шклянку без вагань,
Доброзичливих додати бажань.
Чемности також не жаліти й щедрістю полити.
Трішки привітності додати
Й все разом перемішати.
Потім пекти в такій печі,
Що нагрівається теплом душі.
А як колачі готові,
Посипати солодким порошком любови.*

